



Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 6 Ἰουνίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 71

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

[Τέλος]

«Φίλοι, καὶ χίλια ἔτη ἂν ζήσω, δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκείνην τὴν φράσιν, τὴν ἡδονὴν ἐκείνην· εἰς δὲ τὴν ἀνάμνησιν ταύτην θὰ τρέμω ὅλος, ὡς ἔτρεμον τότε, εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς μαλακῆς κόμης της, λελυμένης ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας.

» Ἡ ἡμέρα τοῦ Κουτκοῦ ἐπλησίαζεν. Οἱ προύχοντες τῆς νήσου μὲ ἐθεώρουν φυλικῶς· ἀλλὰ τίς γνωρίζει, ἂν εἰς τὰ φιλικὰ βλέμματα τῶν δὲν συνυπῆρχε καὶ μέρος τι γαστρονομικῆς περιεργίας; Οἱ ὀδόντες τῶν, ὅτε ἐγέγων, μοὶ ἐπροξένουν φρικίαν.

» Ταῦτα πάντα μ' ἐπειθον νὰ μὴ ἀναπαυθῶ ἐπὶ τῶν δαφνῶν τοῦ δικτύου τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ἐφευρεθέντος. Μεταξὺ τῶν λειψάνων τοῦ ναυαγίου εἶχον φυλάξει μάχαιραν τινά, δι' ἧς ἐσκέφθην νὰ κατασκευάσω καλλιτεχνήματά τινα πρὸς ὠραϊσμόν τῶν καλυβῶν τῶν ἀνθρωποφάγων ἐκείνων.

» Τὸ πρῶτον γέννημα τῆς ἐργασίας μου ὑπῆρξε μικρά τις πυξὶς διηνητισμένη διὰ κογχυλίων καὶ ποικιλοχρῶν λιθαρίων, ἀπερσυνήρμωζον διὰ ρητίνης τινὸς ὑπ' ἐμοῦ εὐρεθείσης εἰς τὰ ὄσα. Ἡ πυξὶς ὑπῆρχεν ἀντικείμενον γενικοῦ θαυμασμοῦ, καὶ ὁ βασιλεὺς εὐηρεστήθη νὰ τὴν κρατήσῃ δι' ἑαυτόν. Ὁ πρωθυπουργὸς Τουρουρού ἠθέλησεν ὁμοίαν τινά καὶ αὐτός, καὶ μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν τῷ ἔφερον πυξίδα διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν Δρόσον τῆς πρωΐας.

» Τὴν ἀπέδεδίχην, μοὶ εἶπεν ἡ ἡγεμονὶς τὴν ἐπαύριον, ἐπειδὴ ἐρανταζόμην ὅτι ἦτο ἔργον τοῦ Caila Lapi.

» Ἐμψυχωθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας, ἀπεφάσισα νὰ κατορθώσω τι μέγιστον. Ἐπρομηθεύθην τεμάχιόν τι λευκοῦ καὶ μαλακοῦ ξύλου, ἐξ οὗ—μετὰ πολὺμοχθον ἐργασίαν—κατεσκεύασα ἀγαλμὰ τι τοῦ Θεοῦ Κουτκοῦ, ἔχον ὕψος πῆχους πλὴν τῶν πτερῶν ψιττακοῦ τῶν κοσμοῦντων τὴν κεφαλὴν, Ὁ Κανόδας δὲν ἤθελε βεβαίως υἱοθετήσῃ τὸ ἀγαλμα ἐκεῖνο, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς Ὀκουενακάτης δὲν ἦσαν πολὺ δύσκολοι. Τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρχεν ὑπῆρχον τὰ πτερά, ὁ μανδύας, ἡ λόγχη· οὔτε ἡ γενειὰς ἔλειπεν εἰς τὴν θεότητα ἐκείνην, εἰς ἣν πρὸς μεγαλειτέραν ἀξιοπρέπειαν εἶχον θυσιάσει τρίχας τινὰς αὐτῆς τῆς γενειάδος μου.

» Ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ἐπῆλθεν. Οἱ αὐλικοὶ ἦσαν πάντες συνηθροισμένοι μετὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ἡγεμονίδος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συμβουλίου, ὅτε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Labsolu, ἐπαρουσιάσθην εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἀπεκάλυψα τὸν Κουτκοῦ.

» Κατ' ἄρχάς οἱ πάντες ἐξεπλάγησαν· ἀλλὰ μῶλις προέφερα τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπεσαν πάντες γονυπετεῖς προσκυνούντες αὐτόν.

» Ἦρχισαν ἔπειτα αἱ προσεκτικαὶ ἐξετάσεις, αἱ λεπτομερεῖς παρατηρήσεις, τὰ πολυειδῆ σχήματα, αἱ κραυγαὶ παιδικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, θαυμασμοῦ. Ὁ Οὐρουτουκοῦ μετὰ μακράν σιωπὴν μοὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Caila Lapi, σήμερον ἀκριβῶς, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃς. Ἡ χαρίεσσα ἀδελφὴ μου ἀγνοεῖ εἰσέτι ὅποιαν γλυκεῖαν γεῦσιν ἔχει τὸ ἀνθρώπινον κρέας.

» Ἐφρικίασα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐξηκολούθησεν:

— Ὑμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι πρὸ πάντων εἰσθε ἄριστοι.

» Ἐκαμα βαθεῖαν ὑπόκλισιν εἰς τὴν φιλοφροσύνην ταύτην τοῦ βασιλέως.

» — Ναι, ἄριστοι, ἐξηκολούθησεν οὗτος· εὐχαριστήθην πολὺ ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Caila Lapi, ἐφημένων. Εἰσθε ἄριστοι, μὰ τὸν Κουτκοῦ! Τὸ κρέας τῶν γειτόνων μας εἶναι σκληρὸν καὶ ἄνιστον. Ἐκτὸς τούτου δὲν μυρίζει ὡς τὸ ἰδικόν σας. Ἄ! πόσον εὐτυχεῖς εἰσθε εἰς τὰς χώρας σας ὅπου τρώγεσθε κατ' ἀρέσκειαν!

» — Μεγαλειότατε, ἐν Εὐρώπῃ δὲν τρώγομεν τοὺς ἀνθρώπους.

» — Τί; ... πῶς; ... δὲν τρώγετε ἀλλήλους;

» — Ὅχι... ὀηλαδὴ, ναι, ἀλλ' ὄχι διὰ τῶν ὀδόντων...

» — Πολὺ κακὰ! τὸ ἀνθρώπινον κρέας εἶναι φυσικὴ τροφή. Ὅταν τρώγομεν τὸν ἄνθρωπον, ἡ ψυχὴ μας διπλασιάζεται. Ἐγὼ νομίζω ὅτι, ἂν ἔτρωγον τὸν Caila Lapi, ἠθελον μάθει νὰ κατασκευάζω καὶ ἐγὼ τινὰ τῶν ὠραίων ἐκείνων πραγμάτων, ἅτινα αὐτὸς κατασκευάζει.

» Ἀκούων τὴν νέαν ταύτην θεωρίαν περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ ἀνθρώπινου κρέατος καὶ περὶ μεταδόσεως τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἀπαισίας ταύτης τροφῆς, ἤρχισα νὰ τρέμω. Προσεπάθησα νὰ μειδιάσω καὶ ἀπεκρίθην:

» — Καὶ τότε διατὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν τρώγῃ τὸν φίλον μου Labsolu, οὗτινος τὸ κρέας, ἅτε ἀνήκοντες εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ κόσμου, δύναται βεβαίως νὰ μεταδώσῃ ἀξιολογώτερον προσόντα εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα;

» Ὀμηρικὸς γέλως τοῦ βασιλέως διέκοψε τὴν pro domo mea μαρτυρίαν μου, καὶ μοὶ ἀπέδειξεν ὅτι οἱ λόγοι μου ἦσαν ἀπλῆτις ἀστεϊότης ἀνθρωποφάγου. Ἡ καρδιά μου ἐφαιδρύνθη καὶ ἐξηκολούθησα:

» Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει, ἰσχυρὲ Οὐρουτουκοῦ.

» — Ὅχι, ἀπῆντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ φιλικῷ μειδιάματος, ἀνήκει εἰς τὴν προσ-

φιλή θυγατέρα της μητρός μου, εἰς τὴν Δρόσου της Πρωίας. Ζήτησον αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἡγεμονίδος... καὶ μάλιστα ἐπειδὴ κατεβίβασας ἐπὶ τῆς γῆς τὴν εἰκόνα τοῦ Κουτκού καὶ εἶσαι ἄξιος πάσης ἀμοιβῆς, ζήτησον παρ' αὐτῆς πᾶν ὅ,τι θέλεις... ἔστω καὶ τὴν χεῖρά της· ἂν ἡ Δρόσος της Πρωίας σοὶ τὴν παραχωρήσῃ, σὲ ἀσπάζομαι ἀπὸ τοῦδε ὡς ἀδελφόν.

» Ἀστραπή τις πεσοῦσα ἐν μέσῳ ἡμῶν, δὲν ἤθελε παραγάγει μεγαλειτέραν ἐκπληξιν. Κατ' ἀρχὰς μοὶ ἐφάνη παίγιον ἢ ὄνειρον, ἢ ὠχρότης τοῦ Τουρουρού καὶ τ' ἀποπνέοντα μῖσος πρὸς με βλέμματά του μ' ἐπεισαν ὅτι ὁ βασιλεὺς ὠμίλει σοδρῶς. Προσέβλεψα τὴν ἡγεμονίδα, ἐρυθριῶσαν, σχεδὸν λιπόθυμον.

» — Ἡγεμονίς, ἀνέκραξα, δύναμαι νὰ ἐλπίσω ;...

» — Τὴν ζῶν καί... ὁ Caila Lapi δέχεται καὶ τὴν χεῖρά μου !

» Ταῦτα δὲ λέγουσα, ἡ ὠραία ἡγεμονίς ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸν κόλπον παρισταμένης τινὸς κυρίας τῆς Αὐλῆς.

» Ἐρρίφθην, ὡς δύνασθε εὐκόλως νὰ φαντασθῆτε, πρὸ τῶν ποδῶν της, λαβὼν δὲ μίαν τῶν χειρῶν της, ἐλησμόνησα τὸν Οὐρουτουκτοῦ, τοὺς ἀγρίους, τὸν Labsolu, τὸν πρωθυπουργόν, τὰ πάντα... Δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἢ ἡ Δρόσος της Πρωίας, ὁ μαργαρίτης τῆς Ὀκουενακάτης, ἡ βασίλισσα τῶν γυναικῶν !

» Παραπαίων ἐκ τῆς χαρᾶς, ὡς ἐκ παροινίας, ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου πλησίον τοῦ βασιλέως, προβαίνοντος μεγαλοπρεπῶς μεταξύ ἐμοῦ καὶ τῆς ἡγεμονίδος, ἣν ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς, ἐνῶ ἐστήριζε τὴν ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων μου. Μετέβημεν εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα, ὅπερ, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἐμολύνθη ἐκ μιαρῶν τροφῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν.

» Ὁ Οὐρουτουκτοῦ διέταξε νὰ περιφερθῇ τὸ ἐκ κόκκου κύπελόν του, ἕκαστος δὲ, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ὠργισμένου Τουρουρού ἐξαίρουμένου, ἔπινεν ἐξ αὐτοῦ.

» Ἦλθεν εἰτα ἡ σειρά τῶν ἐμμέτρων προπόσεων, ἔθιμον παντός λαοῦ ἀγρίου τε καὶ πεπολιτισμένου, Γηραιὸς ὑπὲρ τῆς τοῦ βασιλέως ἐτραγῶδης ἐνοχλητικῆς τι ἄσματος, οὕτως τοὺς πρώτους μόνον στίχους ἐνθυμοῦμαι :

Caila Lapi
Purugui
Capituta
Gamusac ;

δηλαδή ὁ Ἡλιοπῶγων νυμφεύεται, ἡ Καπιτούτα χαίρει.

» Καὶ ὁ Labsolu ἠθέλησε νὰ κάμῃ πρόποσιν, ἣν δὲν σὰς ἐπαναλαμβάνω, διότι, καίτοι ὁ φίλος μου ὠρκίζετο ὅτι ἦτο αὐτοσχέδιος, εἶχον ἤδη ἀναγνώσει αὐτὴν εἰς ἓν ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων χαρτίων, δι' ὧν τυλίσσονται τὰ σακχαρικά.

» Δὲν σὰς περιγράφω τὴν εὐτυχίαν μου. Ὑπῆρξα εὐτυχέστερος τοῦ Ἀδάμ, ὅστις, ἐξυπνήσας, εὗρεν εἰς τὸ πλευρόν του θαυμασίαν γυναῖκα. Ἐγὼ μὲν εἶχον γνωρίσει, ἀγαπήσει, ἐπιθυμήσει τὴν ἰδικήν μου· αὐτὸς

δὲ ὄχι. Ὁ μὲν Ἀδάμ ἦτο ἄνθρωπος ἀηδιάσας τὴν μοναξίαν, ὅστις ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ διασκέδασιν τινα· ἐγὼ δὲ ἤμην νεκρὸς ἀναγεννηθείς.

» Ὅχι ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἦτο εὐτυχῆς ἡ Δρόσος της Πρωίας.

» Ὁ ὠραῖος οὐρανὸς τῆς Ὀκουενακάτης οὐδὲ κἂν εἶχε νέφος δι' ἡμᾶς. Καὶ αὐτὸς ὁ Τουρουρού, ὁ πρωθυπουργός, ὁ ἀντίπαλος εἶχεν ἀφανισθῇ ἐκ τῆς Καπιτούτας τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου.

» Τὸν διεδέχθη, καὶ ἐντὸς ὀλίγου κατέστην ὁ ἀληθὴς τῆς Καπιτούτης διοικητής. Ὁ λαὸς τῆς νήσου διήρχετο τὸν καιρὸν ἀλιεύων καὶ θηρεύων. Ἐπεδόθη εἰς τὴν τελευταίαν ἀσκήσιν, ἐπειδὴ εἶχον πολὺ προσδεῦσαι εἰς τὴν μεταχείρισιν τοῦ τόξου. Οἱ αὐλοῖκοι — πάντοτε καὶ πανταχοῦ οἱ αὐτοὶ — ἐθαύμαζον κάθε μου κατόρθωμα· μετὰ τὸν Οὐρουτουκτοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἢ ὁ Caila Lapi, ὁ γνωρίζων νὰ κάμῃ τὰ πάντα· καὶ ὁ Caila Lapi ἐκολακεύετο ἐκ τῶν ἐπαίνων τῶν ἀγρίων ἐκείνων μάλλον ἢ ὁ Μαῦρος Δοδερό διὰ τὴν θέσιν πλοίαρχου, ἣν εἶχεν ἀποκτήσει δι' αὐστηροτάτων ἐξετάσεων καὶ διαγωνισμῶν.

» Ἡμέραν τινὰ ὁ βασιλεὺς, ἐγὼ καὶ οἱ προύχοντες τῆς Καπιτούτης εἶχομεν ἐξέλθει πρὸς κυνήγιον, καὶ ἐμέλλομεν νὰ μείνωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξω. Ἡ Δρόσος της Πρωίας μᾶς εἶχεν ἀκολουθήσει.

» Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔρριψα ὀλίγιστα βέλη, καὶ αὐτὰ ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἡσθάνομην ἀόριστόν τινα ἀδιαθεσίαν, καὶ ἡ καρδιά μου ἐπληροῦτο μαύρων προαισθησέων.

» — Τί ἔχει ὁ κύριός μου ; μὲ ἠρώτησεν ἡ Δρόσος της Πρωίας διὰ τῆς γλυκυτάτης φωνῆς της. Διατί τὸσον σκυθρωπὸς σήμερον ; ἡ παρουσία τῆς συζύγου του δὲν τῷ εἶναι προσφιλὴς ὡς ἄλλοτε ;

» Δὲν ἀπεκρίθην, ἀλλὰ τὴν ἐσφιγξα ἐντὸς τῶν βραχιόνων μου καὶ τὴν ὠδήγησα ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρων τινῶν.

» Τὰ ἐρωτύλα βλέμματά μου ἡσύχασαν τὴν Δρόσου της Πρωίας, ἥτις, καθήσασα εἰς τὸ πλευρόν μου, ἐφώνησε μετὰ παιδικῆς χαρᾶς :

» — Πόσον ὠραία εἶναι ἡ ἡμέρα αὕτη !

» — Ναί, φίλη μου, ἀπεκρίθην, ὠραία ὡς ἡ πρώτη ἡμέρα καθ' ἣν σὲ εἶδον.

» Ἡρυθρίασεν, ἐμειδίασε, περιέβαλε τὸν τράχηλόν μου διὰ τῶν βραχιόνων της καὶ μ' ἠρώτησε περιπαθῶς :

» — Μὲ ἡγάπησες εὐθύς, τὴν πρώτην φοράν, τὴν πρώτην στιγμὴν καθ' ἣν με εἶδες ;

» — Ὡ ναί, ναί, εὐθύς ! Καὶ σύ ;

» — Σὲ ἡγάπησα ἐκ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν εἰσῆλθες εἰς τὰ ἀνάκτορα· σὲ ἀγαπῶ, συζυγέ μου, καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτόν. Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν ἀποθνήσκει, καὶ ὅτι ὁ μέγας Κουτκούς ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἐραστὰς ν' ἀγαπῶνται αἰωνίως εἰς τοὺς κυανοὺς του κήπους ;

» Οὕτως ὠμίλει ἡ φίλη μου, καὶ οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν τὸσον πλησίον τῶν ἰδικῶν μου, ὥστε ἡδυνάμην νὰ βλέπω τὴν εἰκόνα μου ἀντανακλωμένην ἐν αὐτοῖς ἢ

ἡδεῖα πνοὴ τοῦ στόματός της ἔψαυε τὰς παρειάς μου· αἱ χεῖρές της ἐσφιγγον τὰς ἰδικὰς μου...

» Αἰφνης τὴν εἶδον ὠχρίωσαν καὶ ἡσθάνθην ψυχὸς ὀξύ. Ἡ σύζυγός μου ἐξέβαλεν ὀδυνηρὰν κραυγὴν... Ἡθέλησα νὰ ἐγερθῶ ὅπως τὴν στηρίξω, ἀλλὰ ἐκλονίσθην καὶ ἔπεσα χαμαί.

» Πάντα ταῦτα συνέβησαν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Ἐνῶ ἐπιπτον, διέκρινα τὸ ἀπεχθές πρόσωπον τοῦ Τουρουρού, καγχάζοντος πλησίον ἡμῶν, ὅπισθεν τινος βάτου, ἔχοντος δ' ἐν χειρὶ τὸ τόξον ἀνευ βέλους... Τὸ βέλος εἶχε διαπεράσει τὸ στήθος μου...

» Δὲν εἶδον ἄλλο· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐθαμβώθησαν· ἡσθάνθην τοὺς βραχιόνας τῆς Δρόσου της Πρωίας περιπτύσσοντάς με μανιωδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους της· ἤκουσα τὴν ἀπελπιστικὴν κραυγὴν, δι' ἧς ἐκάλει τὸν σύζυγόν της... προσεπάθησα νὰ κρατήσω τὴν φεύγουσαν ζώην... ἀλλὰ μάτην !... ὁ θάνατος, ὁ φοβερός θάνατος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν, ἐνῶ ἐπρόφερον τὸ τελευταῖον χαῖρε εἰς ἐκείνην, ἣν τὸσον ἡγάπησα καὶ ἣν δὲν ἐμέλλον νὰ ἐπανίδω.

— Ὁ θάνατος ! ἀνεφωνήσαμεν πάντες ὁ θάνατος· ὁ θάνατος ! Τί λέγετε, πλοίαρχε ;

— Τί λέγω ; τὴν ἀλήθειαν, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, τί σημαίνει ;

— Σημαίνει ὅτι ἡ ἱστορία μου ἐτελείωσε.

Ταῦτα λέγων ὁ πλοίαρχος Δοδερό, ἐξήγαγε σιγάρων ἐκ τοῦ θαλακίου καὶ ἐστράφη πρὸς με αἰτῶν πῦρ.

— Λοιπόν, πλοίαρχε, τῷ εἶπον, μὴ μᾶς κρατεῖτε μετεώρους μετὰ τῶν μυστηρίων σας. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εὐρεθῆτε ἐδῶ τῶρα, ἀφοῦ ἀπεθάνετε ;

— Ἡδυνάμην νὰ σὰς ἀπαντήσω ὅτι ἀνέστην. Τὰ τοιαῦτα ἀναγινώσκον καθ' ἡμέραν εἰς τὰς μυθιστορίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγαπῶ τὴν ἐλικρινείαν, προτιμῶ νὰ σὰς εἰπω καθαρῶς ὅτι ἀπέθανον μὲν... ἀλλ' ἐξυπνήσα.

— Ἄ ! διάβολε ! ἀνεκράξαμεν πάντες.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος, ἐξυπνήσα ἐν τῷ δωματίῳ μου ἐπὶ τοῦ « Ἀστέρος τῆς Θαλάσσης », ἐπὶ τῆς κλίνης ὅπου μὲ εἶχε προσηλώσει σφοδρὸς πυρετός. Ἡ λύπη, ὁ φόβος, ἡ ἀμηχανία, ὁ πυρετός μοὶ ἐξάλησε τὴν κεφαλὴν καί...

— Καὶ ἀπεθάνετε μόνον καθ' ὕπνον...

— Διὰ νὰ σὰς διηγηθῶ τὰς μετὰ θάνατον ἀναμνήσεις μου.

Φ.

Τ Ε Λ Ο Σ

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑπόδημα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν.

Τιμαὶ μέτρια.